

Páter Gabriel

ELIÁŠOVA KRÍZA

Iste poznáte momenty znechutenia, sklamaní a akoby neschopnosti ísť ďalej, pokračovať v diele, ktoré ste začali robiť. Tieto momenty pochádzajú z rozličných prameňov:

- Jednak máme obmedzené zdroje energie, a preto sa treba z času na čas zastaviť a znova ju načerpať. S prázdnu nádržou nie je možné jazdiť!
- Ďalším prameňom môžu byť zmeny v našom vlastnom živote alebo v okolnostiach, v ktorých sa náš život odvíja. Ide tu o zmenu miesta, v ktorom sme doteraz žili, o zmenu stavu, prípadne aj o zmenu nášho veku – hlavne, keď prechádzame do tzv. stredného veku.
- A nakoniec, jedným z najvýraznejších dôvodov pre chvíle frustrácie a znechutenia môže byť poznanie, že nás okolie nie príliš dobre chápe, že sú okolo nás dokonca takí, ktorí nám výslovne hádžu poľená pod nohy. Niečím podobným prechádzal prorok Eliáš (1Kr 19, 4-8). Zamyslime sa nad jeho príbehom.

Bol to človek, ktorý žil v ťažkých časoch panovania kráľa Achaba a jeho manželky Jezabel. Achab bol slaboch, ktorý pod vplyvom svojej manželky – úplne nepriateľskej voči Bohu – zaviedol ľud do modlárstva. Eliáša, ako muža Božieho, trápilo a znechucovalo, že vyvolený Boží ľud je úplne odvrátený od Boha. Eliáš preto vyzval ľud, aby sa vrátil naspäť k viere v pravého Boha. Keďže ľudia boli zmätení, nevediac, kto je pravým Bohom, či Boh Eliáša, alebo bohovia pohanskej Jezabel, prorok Eliáš usporiadal skúšku na vrchu Karmel. A vyhral...

Lenže namiesto toho, aby si Eliáš užíval zaslúženého pokoja a „odmeny“, po tejto udalosti, kráľovná Jezabel ho začala prenasledovať s úmyslom zabiť ho; a tak prorok musel utekať. A práve vtedy upadá do depresie; už nechce žiť, chce so všetkým skončiť...

Toto je Eliášova depresia, toto je jeho znechutenie, toto je jeho frustrácia, a tá v ňom spôsobuje, že chce všetko zanechať, ba že už nechce ani žiť. Lenže ako nám Písmo ukazuje ďalej na jeho príbehu, Boh ho nenechá v tomto duševnom rozporení a vyvádza ho z jeho znechutenia. Ako to robí? Na to sa teraz pozrime. Je to totiž dôležité i pre nás; i pre naše chvíle znechutenia – je to cesta, ako vyjsť z depresie, zo znechutenia von. Boh zasahuje a vstupuje do Eliášovho života cez anjela. Ten mu pomáha dostať sa z krízy použitím niekoľko krokov.

1. Prvým krokom bol jemný dotyk. Človek, ktorý je v depresii, nepotrebuje výčitky, kázne a provokácie. A to ani v prípade, keby onen človek za svoj stav bol výslovne zodpovedný. Biblisti hovoria, že aj Eliáš do istej miery niesol zodpovednosť za svoj stav: po poznaní, že Boh mu pomohol vyhrať nad pohanskými kňazmi, si počínal dosť seabedomo. Dal pozabíjať pohanských kňazov, čo – ako hovoria niektorí – nemusel. A zdá sa, že práve toto spôsobilo, že sa dostal do nepriazne kráľovnej Jezabel, ktorá potom reagovala voči nemu zúrivo. Anjel mu však nič nevyčíta. Výčitky totiž deprimovanému človeku nepomáhajú, naopak, privádzajú ho ešte do hlbšej krízy. Anjel mu daroval svoj jemný dotyk.
2. Ďalej dal anjel Eliášovi jedlo. Človek, ktorý je v depresii, ktorý je znechutený, často odmieta pokrm, alebo mu nechutí. Boh ukazuje Eliášovi, že musí jesť – lebo len tak absolvuje cestu, ktorú z Božieho riadenia má ešte pred sebou. Tento pokrm však poukazuje na pokrm duchovný, o ktorom hovorí dnešné evanjelium (Jn 6, 41-51). Eucharistia je pokrmom, ktorý dáva nadprirodzenú silu človeku zmietanému znechutením a frustráciou.
3. Ďalším krokom bolo oznámenie, že cesta bude dlhá - bude trvať 40 dní a 40 nocí. Problém frustrácie, deprimovanosti, znechutenia, sa nedá vyriešiť jednorázovo. Ide o proces. Človek musí počas tohto procesu prehodnotiť priority... A musí odstrániť zo svojho života všetko, čo je bezcenné. To môžu byť rôzne veci:
 - a. Niektoré evidentne zlé: rôzne hriešne návyky.
 - b. Iné zasa môžu byť aj dobré, ale nesprávne chápané: človek si toho veľa nabral na rohy (ako sa hovorí), a to preto, lebo nevedel povedať „nie“; alebo sa bál povedať druhým pravdu, aby ich neurazil...
4. A konečne, štvrtým krokom v procese Eliášovho uzdravovania je jeho príchod na svätý vrch. Znechutený človek sa musí nanovo stretnúť s Bohom. Avšak s Bohom, ktorý nie je prítomný ani vo víchrici, ani v zemetrasení, ani v hromobití – ale v tichom vánku. Deprimovaný človek sa musí spojiť s Kráľom pokoja; to znamená: musí sa úplne zveriť Bohu v úplnej odovzdanosti a dôvere v jeho Božskú prítomnosť, v jeho prozreteľnostné vedenie.

Tizian: Basilika Sancta Maria Gloriosa V Benátkach

*Povedal Boh vo svojej svätyni:
- Zajasám, Sicheť rozdělím,
údolie Sukot rozmeriam.
Mne patri Gileáa i Menaše,
Efrajim je mi prilbou na hlavu
a Júda žezlom v ruke.
Moáb je mojím umývadlom,
na Edome si obuv pohodím,
nad Filištínmi
víťazom sa stanem.*

*Kto vovedie ma
až do hradieb mesta?
Kto ma až do Edomu zavedie?
Či nie Ty, Pane,
ktorý zahnal si nás
a nejdeš spolu s vojmi našimi?
Ty sám nám pomôž
proti nepriateľom,
Keď pomoc ľudská márna je.
My iba s Bohom budeme silní,
On protivníka pristúpi.*

*Ó Bože mojej chvály, nemlč mi!
Lebo sa otvorili proti mne
podvodné ústa, ústa ničomníka
a hovorili so mnou, plné ľži.
Obklúčili ma slová nenávisti
a bez príčiny znejú proti mne.*

*Za moju lásku je mi nepriateľom
a ja sa modlím k Tebe, Bože môj.
Zlým sa mi odmeňujú za dobré
a nenávisťou za lásku.*

Pokrm z domova

Jeden starý čínsky príbeh hovorí: Na úpätí veľkého vrchu žil otec a jeho traja synovia. Žili jednoducho a v láske. Venovali sa práci a službe pocestným a tých veru nebolo málo. Mnohí prichádzali zďaleka a túžili vrch zdolať. No nikto, kto sa tá vybral, sa nevrátil späť. Po putujúcich ostali iba tajomstvom poznačené príbehy, ktoré okrem otca tajne počúvali aj jeho synovia a uchovávali si ich vo svojich srdciach. Keď dospeli, napriek otcovým prosbám a varovaniu nemohli odolať túžbe, ktorá v nich od detstva rástla. Aj oni sa vydali zdolať vrchol. Cestou stretli len jedného žobráka, ktorý sedel pod stromom, no pre vidinu rýchleho úspechu si ho ani nevšimli. Jeden po druhom sa však postupne stratili. Opojení tým, čo našli, sa stali otrokmi svojich snov a zabudli na domov, na otca. Medzitým otec smutný a sklesnutý ustavične vyzeral svojich synov. Cnelo sa mu za nimi, a keď sa už dlhý čas nevracali, rozhodol sa, že ich pôjde hľadať. Nehľadel na nebezpečenstvo. Po niekoľkých dňoch vystúpil na vrch a ostal v úžase. Naozaj tam našiel to, o čom všetci pocestní rozprávali - skaly zo zlata, z ktorých vyrastali strieborné prúty. Nevenoval im pozornosť. Jeho cieľ bol jasný: vrátiť sa so synmi domov. Nemohol ich však nájsť. Unavený kráčal horou, keď si na okraji cesty všimol žobráka. Pristavil sa a opýtal sa ho, či nevidel jeho synov, či nevie, kde ich má hľadať. Žobrák sa naňho pozrel a povedal: „Viem, kde ich môžeš nájsť, aj ako ich privedieš domov. Musíš priniesť to, čo im pripomenie lásku ich domova.“ Otec sa rozbehol domov a zaraz priniesol misku plnú ryže. Najprv z nej daroval žobrákovi a potom postupne opatrne kládol zrnká na jazyk svojim synom. Keď synovia okúsili jeho pokrm, vrátila sa im pamäť, otvorila myseľ a ich telo naplnila sila. Vtom spoznali svoje zblúdenie, objali otca a vrátili sa s ním domov.

Ježiš nám skrze Jánovo evanjelium hovorí: „Toto je ten chlieb, ktorý zostupuje z neba, aby nezomrel nik, kto bude z neho jesť. Kto bude jesť z tohto chleba, bude žiť naveky.“ Boh aj nám dnes dáva pokrm nebeského domova - Eucharistiu, aby sa nám vrátila pamäť, aby sa nám otvorila myseľ a telo a aby ducha naplnila sila. Kristus chce, aby sme neblúdili a neprestávali kráčať cestou, ktorá vedie domov. On chce, aby sme často pristupovali k jeho pokrmu. Občas sa pre svoju hriechnosť a slabosť cítime nehodnými tohto daru, platí však, že Boží pokrm - sväté prijímanie - nie je za odmenu. Boh nám ho dáva na posilu na ceste domov do neba, lebo ako píše v encyklike o Eucharistii blahoslavený Ján Pavol II.: „Každé úsilie o svätosť, každá aktivita zameraná na uskutočňovanie poslania Cirkvi, každé napĺňanie pastoračných plánov musí čerpať potrebnú silu z eucharistického tajomstva a musí k nemu smerovať ako k svojmu vrcholu.“ Oživujeme často aj my skúsenosť apoštolov vo večeradle, aby sme vo svojom živote v tejto dobe nestratili kontakt s chlebom života.

Zdávajme vrcholy a plníme svoje sny. Vráťme sa však vždy domov, kde nás čaká pokrm nášho Otca.

JOZEF KOZÁK

Slávnosť Nanebovzatia Panny Márie: Na budúcu sobotu slávime prik. sviatok Nanebovzatia Panny Márie. Sv. omše budeme sláviť tak ako v nedeľu - - teda o 8:00 hod. a 10:00 hod. Už v piatok večerná sv. omša je zo Slávnosti. V sobotu pri sv.omšiach požehnám kvety a byliny, ktoré si prinesiete.

Púť s televíziou Lux: V sobotu 29. augusta sa v Rajeckej Lesnej koná celodenná púť priaznivcov, podporovateľov a divákov televízie Lux. Celodenný program zakončí slávnostná sv. omša o 16:00 hod., ktorú bude celebrávať o. arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský. Počas dňa sa možno stretnúť s kňazmi, redaktormi a tvorcami vysielania TV Lux. Podrobnejšie informácie na stránke TV Lux.

13. augusta 2015
naš pán kostolník

Štefan Uhlár

sa dožíva
požehnaných 80 rokov

Za jeho obetavú prácu pre náš kostol mu patrí naša vďaka. K jeho životnému jubileu mu vyprosujeme hojnosť Božích milostí, dary Ducha Svätého, mocnú ochranu našej Nebeskej Matky a pevné zdravie.

AD MULTOS ANNOS

Sväté omše v 19. týždni Cezročného obdobia - (B)

10.VIII. pondelok

18:00 Za Ľ Jána Stojkoviča a rodičov

11.VIII. utorok

18:00 Za Ľ Antona Miklušáka (1. výročie)

12.VIII. streda

18:00 Za Ľ Štefana Biznára

13.VIII. štvrtok

18:00 Poďakovanie Pánu Bohu za dar života (Š.)

14.VIII. piatok Sv.omša zo Slávnosti Nanebovzatia Panny Márie

18:00 Poďakovanie Pánu Bohu (A.)

Upratovanie kostola č.d. 388 - 420

15.VIII. sobota Nanebovzatie Panny Márie – prikázaný sviatok

08:00 Za farníkov

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 Poďakovanie za jubileum manželov

Lektori: Hajičková M., Kosnáčová T.

16.VIII. 20. Nedeľa Cezročného obdobia

08:00 Za Ľ vdp. Rudolfa Granca (10. výročie)

Lektori: Radakovičová J., Pešková Ľ.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

10.VIII. pondelok Sv.Vavrinec, diakon a mučeník - **Sviatok**

11.VIII. utorok Sv.Klára, panna **Sp**

12.VIII. streda Sv.Jana Františka de Chantal, rehoľníčka -**Ľsp**

13.VIII. štvrtok Sv.Poncián, pápež a Sv.Hipolit, kňaz, mučeníci-**Ľsp**

14.VIII. piatok Sv. Maximilián Mária Kolbe, kňaz mučeník - **Sp**

15.VIII. sobota **Nanebovzatie Panny Márie – Prikázaný sviatok**

Cesta po lane, alebo útek cez močiar

Vrcholom celej prípravy a zároveň jej najdobrodružnejšou časťou je samotná cesta po lane. Pripravovali sme sa, upevňovali kotvu, viazali uzly, odhadzovali kamene z batoha, prezúvali sa, ladili krok. Zvyšok závisí od troch vecí: od nášho slobodného rozhodnutia, od viery a od pohľadu na cieľ.

„Sloboda nespočíva v tom, že robíme to, čo chceme, ale že chceme to, čo robíme.“

Veriť možno všetkému, čo sa nám zachce. Viera sa však stáva putom s Bohom len vtedy, keď sa prelína s pravidlami života, keď sa stáva mierou našich skutkov, múdrosťou nášho správania a vystupovania, pohľadom zameraným na budúce veci...⁸³

Každé rozhodnutie nás uvádza do pohybu, do určitej nerovnováhy, zároveň nás však posúva dopredu. Schopnosť rozhodovať sa je bytostne ľudským prejavom, dokonca poľudšťujúcim prejavom. Ak sa rozhodneme pre Boha, na rozdiel od inej voľby máme istotu, že každého z nás Boh chce, pre každého z nás má Boh svoj plán, po každom z nás túži. Toto hlboké presvedčenie nám pomôže v období najťažšieho rozhodovania, hoci môžeme prežívať rozličné pochybnosti, keď máme strach vydať sa do neznáma. Takže aj naša schopnosť povedať nie je tiež naším rozhodnutím.

Kresťanská viera je vierou veľkých paradoxov!

Ak chceme postupovať duchovne nahor, musíme zostupovať dolu, ku koreňom zdravej, tradičnej, čistej spirituality.

Ak chceme Božím slovom ovplyvniť okolie, musíme ním najprv ovplyvniť seba.

Ak chceme ísť vo vzťahu k Bohu dopredu, musíme sa vrátiť späť k jeho evanjeliu.

Ak chceme budovať nadprirodzené, musíme začať od prirodzeného.

O paradoxoch z ľudského hľadiska hovoril aj Ježiš, keď svojim učeníkom povedal: „Kto nájde svoj život, stratí ho, a kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho.“

Paradoxne sa v istom zmysle skončil aj útek niekoľkých väzňov z gulagu:

Istého kňaza väznili v krutých podmienkach v trestaneckom tábore, kde s ostatnými väzňami vyrábali debny pre armádu. Rozprával príbeh, ktorý vyznieva takmer ako podobenstvo. Jedna zo strán ich väzenskej zóny susedila s obrovským močiarom plným nepriechodných slatín. Z tej strany dokonca nebol ani ostnatý drôt, keďže všetky pokusy o útek cez rozsiahle močarisko sa končili sto alebo dvesto metrov od brehu. Krik utečencov o pomoc vyvolával medzi spoluväzňami súcitiť, ale u strážnikov len škodoradostný úsmev. Močiar bol taký strašný, že ani v zime úplne nezamrzal. Tak či tak zimné úteky mali podobný výsledok.

Raz sa však rozhodol utiecť Bielorus, bývalý lesník, ktorý dobre poznal močiare. Dlhو pozoroval močiar, niečo tam skúmal, vypytoval sa, kde sa utopili predchádzajúci utečenci, stopoval vývoj bahenných plynov, sledoval vznik hrdzavých škvrn... Jednoducho - pripravoval sa.

Napokon nastal deň úteku. Vyrazilo päť či šesť ľudí a kňaz, ktorý o tom rozprával. Vyšli ráno, len čo ich nahnali do priemyselnej zóny susediacej s močiarom. V hustej hmle kráčali za sebou husím pochodom. Spočiatku šlo všetko hladko. Keď sa vzdialili niekoľko kilometrov od tábora, odpočinuli si na ostrovčeku. A potom sa to spustilo: jeden,

druhý, tretí... Všetky pokusy zachrániť tých, čo uviazli v riedkej smradľavej bahennej slatine, sa končili tým, že sám záchranca sa začal prepadávať. Najhlúpejší skončil Bielorus. Nezvládol hlad, ktorý pociťovali všetci, lebo v tábore už niekoľko dní nedostali nijakú stravu. Podarilo sa mu palicou zabiť vtáka na čistej vode. Liezol za ním, lebo hniezdo bolo asi päť metrov od brehu plávajúceho ostrovčeka. Kúsok pred vytúženým cieľom sa však utopil. Úplne paradoxne sa zachránil ten, ktorý bol najmenej pripravený na takýto prechod, ale naplno sa venoval túžbe dosiahnuť cieľ a veril, že k nemu dôjde.

Bielorus, ktorý všetko vymyslel a naplánoval, zahynul iba preto, že pred koncom cesty na chvíľu zišiel z trasy s iným cieľom.

Napriek tomu, že druhý breh močiara bol už na dosah ruky.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

Byť ľudmi zmierenia

Možno sme si všimli, a možno ani nie, že prvý dar, ktorý prináša vzkriesený Ježiš apoštolom, je dar odpustenia a zmierenia.

„Prijmite Ducha Svätého, komu odpustíte, bude mu odpustené.“ (porov. Jn 20, 22-23). *Odpúšťať a zmieriť sa nie je slabosť, ale život v Duchu Svätom. S ním sa spája pokoj a radosť. Náš svet nič tak nepotrebuje ako zmierenie a lásku. Bez nich sa život ničí. Preto apoštol Pavol vyzýva: „V Kristovom mene prosíme: Zmierte sa s Bohom!“ (2 Kor 5, 20)*

Vzkriesený Kristus chce, aby sme prijali jeho Ducha ako schopnosť zmierovať a odpúšťať.

Všetci to potrebujeme, lebo žijeme z odpustenia. Každý potrebuje viac lásky, ako si zaslúži.

Odpustenie tvorí život, neodpustenie smrť.

Čínske príslovie hovorí: Kto hľadá pomstu, musí vykopať dva hroby.

Povzbudme sa rozprávaním španielskeho jezuitu: Bolo nás päť detí. Počas občianskej vojny niekto udal nášho otca a komunisti ho zabil. Raz sme si ako deti hovorili: „Keby sme len vedeli, kto nášho otca zabil, pomstili by sme sa mu. Počula to mamička a hneď zasiahla. Deti, aj keby sme vedeli, kto bol ten človek, nepomstili by sme sa mu. Súd patrí Pánu Bohu, a my sa máme za svojich nepriateľov modliť. Pán sa o nás postará.“ A napodiv, aj keď nám otec veľmi chýbal a bolo nám bez neho ťažko, mamička nás vychovala. Všetci piati sme ukončili vysokú školu, dvaja z nás sú kňazmi. Na to, čo nám mama povedala, nikdy nezabudnem.

Áno, sme povolaní stávať sa ľudmi zmierenia a odpustenia. Nemáme inú možnosť ako utvárať život na našej zemi. Náš svet potrebuje ľudí zmierenia.

Byť kresťanom v dnešnom svete, ktorý zabúda na Boha, znamená byť človekom zmierenia, svedkom Kristovej lásky, čo vedie ku krížu a zároveň k zmŕtvychvstaniu.

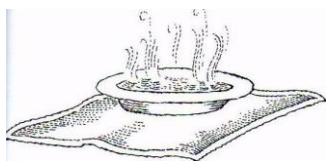
Náš život nie je možný bez lásky a láska nie je možná bez odpúšťania a zmierenia.

Nezabudnime: veriť vo vzkriesenie Ježiša Krista znamená veriť, že úprimné úsilie o pokoj rieši spory, láska víťazí nad nenávisťou a túžba po pomste sa mení na odpustenie (Eucharistická modlitba o zmieriení).

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

Cudzia polievka

Vo veľkej samoobslužnej reštaurácii si staršia pani vzala tanier polievky, dala si ho na tácku, zaplatila a tácku položila na prázdny stôl. Tašku zavesila na stoličku a sadala, aby ochutnala rozváňajúcu horúcu polievku, keď si uvedomila, že si zabudla vziať lyžičku.

už si

Vstala a išla k pokladni, kde boli nádoby s príborom.

Cestou späť s prekvapením zistila, že jej miesto obsadil mladý Afričan, ktorý pokojne jedol jej polievku.

Žena bola zmätená a rozhorčená. Potom si odhodlane prisadla na vedľajšiu stoličku a ponorila lyžicu do polievky priamo pod nosom votrelca. Mladík sa usmial a jedol ďalej.

Nabral jednu lyžičku, aj mladík si nabral jednu.

Myslela si: „Aký je drzý! Keby som len mala viac odvahy! S týmito prísťahovalcami treba urobiť poriadok!“

Keď si nabrala lyžičku, muž oproti nej nepohol ani brvou a tiež si nabral lyžičku.

Takto to šlo ďalej, až zostala len trocha polievky. „A teraz som naozaj zvedavá, čo mi povie, keď doje,“ pomyslela si žena.

Mladík jej nechal poslednú lyžicu polievky. Potom vstal, vychovane ju pozdravil a odišiel.

Žena sa pozrela na stoličku: jej taška zmizla. Zlodej! Bol to obyčajný zlodej! Sklamaná, nahnevaná a celá červená v tvári sa obzerala okolo seba. No mladík bez stopy zmizol.

Zrazu sa jej hnev zmenil na veľké rozpaky. Na vedľajšom stole bola tácka bez lyžičky s chladnou polievkou. Na stoličke visela taška, ktorú tam nechala.

Veľmi sa zahanbila, keď pochopila, že si zmyšľala stôl a že ten mladík, ktorý si kúpil rovnakú polievku, sa podelil bez toho, aby bol nervózny alebo pohoršený, kým ona vzdychala a dokonca sa cítila hlboko urazená.

Koľkokrát sme už „jedli polievku niekoho iného“ a ani sme o tom nevedeli? Koľkokrát za deň kradneme čas, vážnosť, náklonnosť, pozornosť a netrápi nás ani len náznak výčitiek svedomia?

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome“

Desatoro

3.prikázanie

Pamätaj, že máš svätiť sobotný deň

(Ex 20,8-10)

Nedeľa - svätá vec spoločenstva

Nedeľa nie je len vecou jednotlivého človeka, ani len vecou náboženského zmyšľania či túžbou jednotlivca po oddychu a po pokoji. Nedeľa je i vecou spoločenstva, ba priam vecou usporiadanosti tohto spoločenstva. Tak sme ju zaradili do svojho sociálneho života po tisícročnej tradícii *Starého zákona* o siedmom dni sviatku a odpočinku, a potom aj v dvetisícročných dejinách kresťanstva na Západe, aj u nás. A tak sa nedeľa ujala aj na iných kontinentoch. Ak nedeľa nenachádza už miesto v našom spoločenskom poriadku života národa, tento poriadok stráca podstatný prvok svojej dôstojnosti, ba i duchovného zdravia. Nedeľu vytláčajú zo života najmä hospodárske a s nimi spojené ďalšie záujmy. Lenže človek nie je len „homo faber“, človek-

remeselník. Človek je aj bytosť *ducha*.

Popri astronomickom a biologickom rytme času, tvorenom pohybom Zeme okolo Slnka, s čím sú spojené aj biologické ročné obdobia i základný rytmus dňa a noci, popri týchto prirodzených rytmoch času vznikol z potrieb ducha aj kultúrny rytmus *týždňa*, ktorý mal síce korene náboženské, ale stal sa takmer prirodzenou súčasťou života na tisícročia nielen v Európe.

Ak Písmo hovorí o šiestich dňoch práce a o siedmom dni odpočinku a ak to dáva do súvisu s dielom stvorenia, tým sa rytmus týždňa, rytmus siedmeho dňa odpočinku zakoreňuje aj nábožensky do základov stvorenia. Šesť dní mal človek vykonávať z Božieho poverenia vládu nad svetom a podrobovať si Zem v súlade s Božou vôľou. Siedmy deň odpočinku a sviatku mal slúžiť človekovi na obnovu jeho síl. Ale vyzýva človeka aj k tomu, aby zložil korunu svojej vlády pred Bohom, ktorý ho ustanovil akoby za svojho miestodržiteľa vo svete. V tichu a vo sviatočnosti siedmeho dňa mal znova a znova vyniknúť majestátnosť skutočného Pána sveta, mala vyniknúť posvätnosť sveta i posvätnosť postavenia človeka vo svete. Siedmy deň zároveň vyjavoval, že človek nie je prírodnou bytosťou ako všetko okolo neho, ale že je vedomou osobou, ktorá ma vo svete osobitné poverenie a poslanie.

Tam, kde tento prirodzený a zároveň posvätený poriadok práce a odpočinku, práce a sviatku nepoznali, poznačilo to celý sociálny charakter života. Tak tomu bolo pred Kristom v starovekom Grécku a Ríme, kde vložili bremeno práce na plecia otrokov. Z toho vznikol u týchto národov popri všetkej kultúre a vzdelaní uponižujúci a odludštený spôsob života pre obrovské zástupy bezmocných mužov a žien, ba i detí, nútených pracovať v otroctve bez prestávky až do úmoru a až do smrti.

Čosi podobné sa stalo v novoveku. Zatiaľ čo v stredoveku bol aj najbezbrannejší človek pred feudálom chránený nedeľným a sviatočným *pokojom* a *oddychom*, ktoré chránili u nás Cirkev, keď novovek začal ignorovať posvätný poriadok siedmeho dňa, chudobní robotníci na poli a neskôr i v dielňach a v továrňach zostali bez ochrany. Najmä v rozvíjajúcom sa priemysle sa stali otrokmi novoveku, čo sa stalo podnetom pre sociálne revolúcie. Aký rozdiel bol medzi robotníkmi-otrokmi slobodomyselného Anglicka a iných krajín v rozvíjajúcom sa priemysle 19. storočia a prácou otrokov v rímskej ríši, ktorí pracovali za otrasných podmienok v baniach, na poliach, či pri výstavbe vodovodných alebo kanalizačných systémov Ríma? A ako je to so systémom zamestnanosti a výroby dnes v modernom svete? Ako musí pracovať každý robotník a zamestnanec, ak si chce svoje pracovné miesto zachovať a nestrátiť obživu pre rodinu? Aká štvanica je všetkým nútená, už ani nie tak zlomyseľnosťou jednotlivcov, ako skôr celým systémom hospodársko-technickej štruktúry života, ktorý funguje vo dne v noci nepretržite ako nemilosrdný mechanizmus, ovládajúci všetkých a všetko. Jedno zo svetiel do tejto tmy a odludštenia života vnáša nástojčivé volanie po dodržiavaní siedmeho dňa oddychu a odpočinku, prežívaného ako sviatočný deň človeka. Prítom zamestnanecké odbory, ktoré nahradili niekdajšiu úlohu Cirkvi v sociálnej oblasti, dávajú sa často do područia mocných a vlád nimi usmerňovaných.

Ak Cirkev zdôrazňuje význam v dodržiavaní svätenia nedele, zápasí aj dnes o *človeka*. Náboženstvo takto konkrétne zachraňuje i moderného človeka, ktorý sa ocitol v oceľovej sieti dusivých síl podujatí a nepretržitej práce do úmoru. Siedmy deň odpočinku a sviatku je stále dňom *dôstojnosti človeka*.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku